

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Indhold: Hans H. Fuusling: Rasmus Rask. — H. B. Clausen og H. T. Whysant: Omkring Aargang 1879. — Sophus Michaëlis: Gamle Densæner, Dødsfald. — Kai H. Enrum: Densænestuderne af 1907. Udnævnelser. — Densæ- Studenter af 1932. — Ordinær Generalforsamling. — Klub-aften. — Retteiser til Medlemslisten. — Densæner-Samsfundets Lov.

1932

Nr. 9.

December

Rasmus Rask.

(Paa 100-Aarsdagen for Rasmus Rasks Død, den 14. November holdt Udjunkt ved Densæ Katedralskole Hr. Hans H. Fuusling, for Skolens Lærere og Elever et Foredrag, som Forfatteren velvilligt har tilladt os at gengive.)

Slutningen av det attende aarhundrede var den danske latinske uddannelse til en aandsløs terpeanstalt, der praktisk talt kun gav undervisning i latin, græsk og en smule hebraisk og matematik, og det efter den sletteste av alle metoder, nemlig ved at drengene lærte udenad uden at forstaa eller undersøge det, de læste. Skolen her var yderligere i forfald ved mangel paa dygtige lærere.

I 1802 skete der en stor forandring. En skole-reform blev vedtaget, og den gennemførtes først her i Densæ, i København og Christiania og skolen her fik i rektor Heiberg en dygtig og ener-gist chef, der til hjælpere fik en række av tidens klogeste og dygtigste lærere, som med ett slag om-stabte skolen til en hyppelig uddannelsesanstalt for de unge mennesker, der vilde studere ved univer-sitetet.

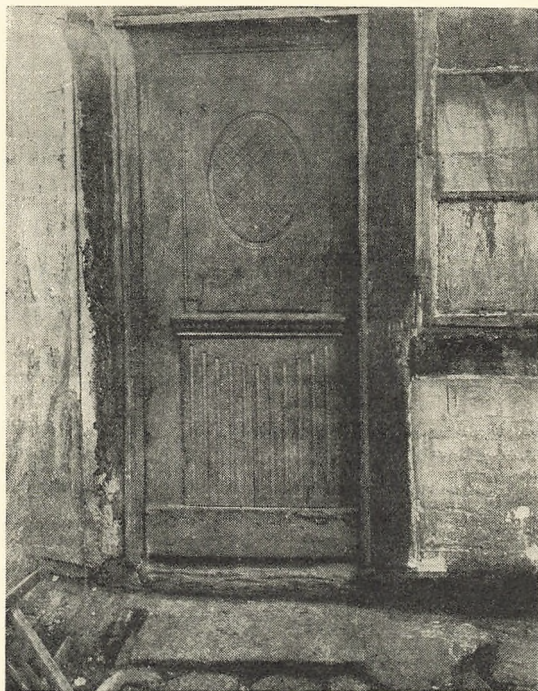
Umiddelbart før reformen kom den dreng i skole, der skulde blive den mest fremragende videnskabs-mand, den har rummet, idet Rasmus Christian Rask blev sat i skolen her d. 3. juni 1801. Hans fader var en husmand og skrædder fra Brønd-skilde, der nu kunde mere end sit haandværk, for dels praktiserede han som klog mand, dels havde han selv forberedt sin søn til latinske skolen, saadan at den lærde rektor udtaler sin tilfredshed dermed i skoleprotokollen. Rask var den gang knap 14 aar, idet han var født d. 22. november 1787 og var lille og spinkel av sin alder. I sin bondebragt stak han av fra de andre drenge, men han vandt sig let venner blandt sine kammerater ved sit glade og muntre væsen, og i skolen sprang han vævert

rundt paa borde og bænke. Han boede sammen med en kammerat Glod nede i Pogestræde nr. 28, hvor I ved at gaa ind i gaarden, der saa nogen-lunde staar som dengang, kan se, hvordan Rask boede.

I de første halvandet aar befandt Rask sig efter eget sigende i skolen som i et helvede, fordi hans livlige og selvstændige aand ikke kunde udholde det stive lektierteri og udenadslæren, men fra det øjeblik skolen blev reformeret, blev forholdet et ganske andet. Hans nye lærere forstod strax, og det tjener dem til uvisnelig ære, at de stod overfor en ganske usædvanlig dreng, og baade ved at lære ham at arbejde og ved at hjælpe ham i hans mange privatinteresser gav de ham en støtte og et grundlag, som blev av varig betydning for ham, og som han senere med taknem-me-lighed tænkte paa.

Rektor Heiberg skriver om ham i april 1803 i skolens censurprotokol: „Et meget opvakt hovede og maaste det opvakteste av alle dem som for nær-værende tid er i skolen. Saa ung som han er, . . . saa megen skarpsindighed røber han allerede, saa megen finhed i sin dom og saa megen præcision i udtrykket. . . . Hans fæder fortjener ros, hans op-førsel er anstændig, takkelig og besteden, hans væsen til sin tid muntert uden vildskab, men ved sine forretninger er han alvorlig og agtsom. Kort: et sjældent ungt menneske.“ Fransklæreren Suhr, hvis udtalelser er særlig oplysende, figer ganske pudsigt . . . „en skole av ham lignende lærlinge vilde gøre skolelærerens forretning til den behage-ligste av alle.“

Hans matematiklærer taler om . . . „megen estertanke, vid og skarpsindighed, praktisk talent til at anvende de allerede erhvervede kundskaber og heuristisk genie til med egen hjælp at opdage flere, i det mindste til at gaa nye veje til de alle-

Dør, der endnu findes i gaarden i Vognstræde 28, hvor Rasmus Rast boede som Skoledreng.

rede bekendte sandheder . . ." En anden taler om usædvanlige talenter og dyb tænkekraft. Senere skriver dansklæreren, at han har liv og lyst til videnskaben, og netop denne lærer Bloch, viste virkelig overlegenhed og forstaaelse, da han med denne dreng diskuterede de fejl, som Rast havde fundet i en av Blochs egne lærebøger.

I det hele taget fik Rast al den støtte og opmuntring, som skolen kunde yde ham. I sit første skoleaar fik han fri undervisning, og allerede det næste og derefter alle de følgende fik han skolens største stipendium og desuden det Ernstske legat. Rast siger da ogsaa senere, at han ikke kan have kostet sin fader noget av betydning under sin skolegang, for . . . „middagskost havde jeg frit, kostpenge og stipendier hjalp til bøger og løst, nye klæder fik jeg sjælden . . ."

I sin fritid var Rast mest optaget av læsning, især historie og islandsk. Ingen kunde her give ham undervisning i islandsk, men ved hjælp av Schønnings udgave av Snorre, som han først laante av en lærer, senere fik som flidspræmie, lærte han sig ikke blot at læse islandsk, men han udarbejdede paa dette grundlag en grammatik og begyndte paa en ordbog. Hans begejstring for det gamle islandsk, som han mente havde været

talt i hele norden, blev saa stor, at da han sammen med nogle kammerater planlagde en udvandring til Ny Zeeland, hvor han vilde grunde en koloni, bestemte han, at i denne koloni skulde der kun tales islandsk.

Om søndagen mødtes han som andre store skoledrengene har gjort med sine kammerater, og de diskuterede alt mellem himmel og jord, og Rasts brændende sandhedsstrang og omfattende interesser gjorde ham til det naturlige midtpunkt. En av kammeraterne, den dygtige litteraturforsker N. W. Petersen skrev senere om disse sammenkomster: „Denne tid svæver for mig i et mildt, aldrig falvende rosenfar“, saa osse for sine kammerater har Rast haft varig betydning.

En tid havde Rast tænkt sig at studere historie, og han skaffede sig osse, baade i skolen og senere meget omfattende kundskaber i de nordiske rigeres historie, men i slutningen av hans skoletid var dog baade han og lærerne klare over, at sprogstudierne var hans naturlige felt, selvom han baade skrev historiske smaaavhandlinger og digte.

Tyve aar gammel blev Rast student, men paa grund av krigsforholdene kom han først til København i november 1807, da store dele av byen og herunder universitetet laa som rygende ruiner efter englændernes bombardement. Rast begyndte at studere teologi, skønt han stod den ortodokse kristendom meget fjært, og snart opslugte hans interesser for sprogstudiet al hans tid, saa han aldrig tog nogen teologisk examen og for den sags skyld heller aldrig nogen anden embedsexamen. Skønt han allerede aaret efter nemlig 1808 fik baade stipendier og noget arbejde paa universitetsbiblioteket og samme aar kom paa regensen, hvor en anden berømt fynbo Rasmus Nyerup som regensprovst tog sig av ham, led han dog ofte i sit rusaar og senere nød og sultede. Grunden hertil var vel for en del, at han brugte en væsentlig del av sine bestedne indtægter til bogindkøb, og en av hans islandske studenterkammerater har fortalt, hvordan Rast der sjældent fik varm mad, om aftenen sneg sig hen paa en jævn beværtning, hvor han som et dyr kastede sig over den tarvelige føde. Naar han fik besøg av sine venner, bestod hans traktement til dem gerne kun av varme kartofler med salt.

I sine første studenteraar fortsatte Rast studiet av det sprog, der altid for ham kom til at staa som det interessanteste og værdifuldeste, islandsk. Han lærte av sine islandske studenterkammerater paa Regensen at tale dette sprog til fuldkommenhed,

saar at selv islændere næsten aldrig opdagede, at han ikke var en indfødt. Hans første større arbejde blev skrevet, da han kun var 21 aar gammel og var en vejledning til islandsk og gammelnordisk. Under arbejdet med denne bog gjorde Rask sin første store sprogvidenskabelige opdagelse u=om=lyden, der vil sige, at han fandt, at et ofte senere tabt u i slutningen af et ord havde medført en ændring i rodvokalens udtale. Men bogen viste osse, at Rask havde et vældigt kendskab til en lang række andre, beslægtede sprog, og i de følgende aar udvidede han sit sproglige arbejdsomraade til praktisk talt alle evropæiske sprog, baade levende og døde. Det er ikke min mening her at give jer en redegørelse for hele Rasks forfatterstab, men jeg skal blot fortælle jer lidt om det værk, der rummer Rasks største videnskabelige indsats og som blev som et program for hele hans virksomhed.

Widenskaberens selskab havde udsat en præmie for en videnskabelig redegørelse for det gamle nordiske sprogs forhold til andre sprog, og Rask indsendte i december 1814 sin besvarelse af den stillede opgave, men paa grund af forskellige ydre omstændigheder blev den først trykt 1818.

Med dette prissskrift blev Rask grundlæggeren af den sammenlignende sprogvidenskab. Medens man tidligere havde benyttet tilfældige ligheder i de forskellige sprogs ord uanset ordenes tidsforhold til at sammenligne dem med, og derved havde opnaaet ganske fantastiske resultater, opstiller Rask det krav, at man skal sammenligne de forskellige sprogs bygning, ikke de enkelte ord. Først maa man gøre sig rede for de enkelte sprogs bøjningssystemer, deres maade at danne verbernes tider og substantivernes kasus paa og saa sammenligne disse bøjningsmaader. Enkelte ord kan nemlig laanes fra et sprog til et andet, uden at disse sprog behøver at være beslægtede, men bøjningsmaader laanes aldrig, og naar bøjningsmaaderne i to sprog er ens, er de to sprog altsaa beslægtede. Denne metode for sprogsammenligning er Rasks første store bedrift.

Det andet hovedpunkt i Rasks prissskrift er hans opstilling af sprogenes indbyrdes slægtskabsforhold paa grundlag af denne hans metode, og selv om det her kun er stitseret, og Rask senere udformede det noget mere, og til trods for at senere videnskabsmænd har ændret detaljer i Rasks opstilling, er dog her for første gang foretaget en metodisk og i alle hovedtræk rigtig ordning af sprogenes indbyrdes forhold.

I Rasks arbejde findes endelig den enkeltopdagelse indenfor sprogvidenskaben, der paa engang er den eleganteste og den for studiet af de germanske sprog mest grundlæggende, nemlig opdagelsen af den saakaldte germanske lydforstyrrelse.

Uafhængigt af Rask og saa aar efter at han havde opdaget denne lydlov, gjorde den tyske sprogforsker Wopp den samme opdagelse og offentliggjorde den, to aar før Rask fik sit prissskrift trykt, hvorfor man længe har tilkendt Wopp æren for denne opdagelse. Sagen er i sig selv ret ligegyldig, men Rask er den første, og det er blot interessant at se, hvordan to geniale mænd uafhængig af hinanden samtidig gør den samme store opdagelse.

I aarene op til 1816 arbejdede Rask med rastløs flid paa at trænge ind i sprog efter sprog, og ligesom han i skolen havde udarbejdet sig den islandske grammatik, han manglede, saaledes skrev han i disse aar og senere nye og selvstændige grammatikker, naar de eksisterende ikke var ham gode nok, og alle vegne indførte han klarere og mere logiske opstillingsmaader. I aarene 1813—15 opholdt han sig paa studierejse paa sit elskede Island, men mere og mere kom han ind paa den tanke, at han maatte paa en rejse til Persien og Indien for at fastslaa de evropæiske sprogs slægtskab med disse orientalske sprog. Allerede i sit prissskrift havde han været inde paa den tanke, at de evropæiske sprog, især græsk, var beslægtet med persisk og navnlig det nu døde sprog sanskrit, der for to tusind aar siden taltes i Indien.

Det var ikke let for Rask at skaffe sig penge til en saa stor, vanskelig og kostbar rejse. Han havde ingen examen og hans studier var af saa speciel karakter, at man ikke kunde vente, at de skulde henlede opmærksomheden paa ham i videre kredse. Desuden var staten jo lige gaaet bankerot, og regeringen var ikke altfor ivrig efter at yde penge til formaal, der ikke var absolut nødvendige. Det er ofte i vore dage, selv af meget nøgterne forskere blevet beklaget endog i skarpe vendinger, at Rask ikke fik den økonomiske støtte fra autoriteterne, som hans geni med rette kunde gøre krav paa. Det forekommer mig tværtimod i høj grad rosværdigt og vidnende om et storshyn, som man ellers ikke er altfor forvent med hos regeringer, at der overhovedet af den slunkne og gældbundne statskasse, der saamænd havde huller nok at putte sine sparsomme pengemidler i, blev ydet Rask støtte til rejsen. En dansk historiker har opgjort hele det beløb, som Rask fik til videnskabeligt ar-

bejde, til 12000 rdl. eller i vore penge over 100000 fr., et beløb, der selv i vore dage virker ganske imponerende.

Dertil kom, at Rask ikke altid havde let ved at omgås mennesker og tit stødte dygtige og indflydelsesrige mænd ved sin fremfusenhed. Han kunde ikke lade være med at sige sin mening i tide og utide og var hverken bange for at hævde sine meninger eller være paastaaelig selv i smaating. Det vidner om en fasthed i karakteren og et ikke almindeligt mod, men ubartede ofte til mangel paa takt og beredte ham store vanskeligheder.

I 1816 fik Rask 29 aar gammel et lille beløb av universitetet og en rundhaandet understøttelse av den storsindede fynske godsejer Johan Bülow paa Sanderumgaard og løfte om senere understøttelser fra regeringen og drog saa i oktober afsted først til Stockholm.

I Stockholm, hvor han opholdt sig et halvt aarstid, mødte han stor anerkendelse og arbejdede ivrigt; saaledes udgav han der et par bøger, og rejste saa videre over Finland til St. Petersborg, hvor han baade arbejdede ivrigt paa at udbrede kendskabet til de nordiske sprog og litteraturer og søgte at forøge sine egne kundskaber ikke blot i de slaviske sprog, men ogsæ i flere ret ukendte og ganske ubearbejdede asiatiske sprog.

Sidst i juni 1817 tog han til Moskva og den 10. juli begyndte han derfra sin lange og utrolig besværlige rejse gennem Rusland, over Kaukasus til Persien og derfra videre til Indien. I Rusland var rejsebekvemmelighederne mildest talt primitive. Rask kom aldrig av klæderne, maatte sove i sin rejsevogn og spise med fingrene hos de kosakstammer, han besøgte undervejs. Hans kufft var stadig bange for røvere, men Rask var ved godt mod og led heller ingen overlast. Kaukasus passerede han med en russisk militærabdeling, og baade her og i Armenien og Georgien skaffede han sig ved samtaler med de indfødte indblik i deres sprog. I Tiflis, hvor han forberedte sig til rejsen i Persien ved at lære nyperst, havde han en pubsig oplevelse. En russisk embedsmand søgte at praffe ham en stakkels jindssyg tyster paa, fordi denne havde været nogen tid i Danmark, men tysteren var splittet og vilde blandt andet omvende Rask til sin fantastiske djævletilbedelse. Rask blev dog av med fyren og tog saa velbevæbnet og med en tjener i sin rejsevogn ind i Persien. Rejsen her var endnu mere besværlig og var en stor stufelse for Rask, fordi perserne hverken havde interesse for eller kundskaber i deres gamle sprog. Den per-

siske regering behandlede ham særdeles net og lod ham blandt andet bo i et kongeligt palads i Teheran, men da det baade manglede møbler og ruder, var det ikke just noget fyrsteligt opholdssted.

I Shiraz i Sydperisien blev Rask alvorlig syg av bylder, og baade her og i Indien, hvortil han kom i august 1820 led han meget under varmen, og saa medtaget var han av sygdom og hede, at hans sind blev angrebet, og der udvikledes en sindssygdom, forfølgelsesvanvid, hos ham, som gjorde resten av hans liv til en lang tragedie.

Trods sygdom arbejdede han i den stræffelige hede i Indien med uførtroden energi, ja han udgav endog i Colombo en paa dansk trykt skriftlære i singalesisk. Baade for ham selv og andre blev imidlertid opholdt i Indien en stufelse, fordi han væsentlig paa grund av sin sygdom ikke formaaede at udnytte de store kundskaber, han samlede sig. Derimod lykkedes det ham at komme i forbindelse med indiske præster og lærde, der hellere vilde i forbindelse med ham som udlænding end med englænderne, og hos dem at erhverve en samling av manuskripter især i sanskrit, der indeholdt de væsentligste dele av den gamle indiske litteratur og religiøse skrifter, og til hvilken der ikke findes mage. De blev av Rask som en slags betaling for regeringens understøttelse overladt det kongelige bibliotek i København.

Efter en besværlig hjemrejse, hvor Rask blandt andet var udsat for et stibbrud, kom han hjem til København 5. maj 1823. Rask ventede nu at faa et professorat, men maatte til sin stufelse nøjes med en bibliotekarstilling. Dog fik han samtidig en understøttelse til videnskabeligt arbejde, saa han i alt havde en 8—9000 fr. i vore penge, saa de gængse forestillinger om, at regeringen saa lidt forstod at vurdere Rasks geni, at den lod ham lide nød, holder altsaa ikke stik, og han efterlod sig da ogsæ en formue paa 30—40000 fr. I Danmark ventede man nu at se resultater av Rasks indiske rejse, men dets paa grund av sin sygdom, hvortil der yderligere stødte den tuberkulose, der gjorde ende paa hans liv, dets fordi opholdt i Indien med sygdom og andre plager stod for Rask som en lang lidelse, kastede han sig i stedet for over andre opgaver. En av dem var Rasks heroiske forsøg paa at gennemføre en haardt tiltrængt retskrivningsreform. Hvor paakrævet det end var, saa anvendte Rask dog en uforholdsmæssig stor energi paa denne opgave og han irriterede sine omgivelser, for der er næppe noget, der kan bringe halvstuderede og illiterære personer i den

grad i affekt, som at man staver anderledes end de, hvor videnskabeligt velbegrundet ens forsøg i den retning end kan være. Men Rask fik dog ogsaa udført andre og væsentligere arbejder, der staar i nøje sammenhæng med hans trang til at skabe systematiske undersøgelser over de indoeuropæiske sprog og deres indbyrdes stilling. Umiddelbart efter sin hjemkomst udgav han en spansk grammatik og endnu i sit sidste leveaar udsendte han foruden nogle udgaver af islandske sagaer og en oldnordisk læsebog en engelsk og en lappisk grammatik.

Karet før sin død blev han professor i østerlandske sprog og begyndte at holde hebraiske forelæsninger, men han var da allerede en dødsmerket mand, og forpint af sit syge sind og sin opslidende tuberkulose døde han i dag for hundrede aar siden.

Naar vi i dag mindes Rask, tænker vi baade paa den muntre, ivrige og energiske skolebarn og paa den geniale, vidtskuende og omfattende sprogforsker, hvis grundlæggende arbejde har gjort det muligt for os dybere og klarere at forstaa sammenhængen og bygningen i det nyttigste og skønneste af den menneskelige aandens redskaber: sproget, men vi tænker ogsaa paa den dansker, der afslug tilbuddet om en stilling i udlandet med ordene: „Sit fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette“, og derved viste sin samfølelse med det samfund han tilhørte og det folk, der i ham ser en af de største repræsentanter for sin aand.

Vi vil derfor i dag for vor skole ønske, at den altid maa rumme lærere, der kan forstaa, vejlede og hjælpe dens drenge, som Rask's kunde, og at der mellem jer og jeres efterfølgere maa være drenge, der har den samme utrættelige iver efter at komme til bunds i deres arbejde, den samme selvstændighed i tanken og den samme dybe samfølelse med deres land som Rasmus Rask.

Omkring Aargang 1879.

Efter H. B. Clausen ved H. L. Physant.

Det er højest interessant i vort Skolesamfund at lægge Mærke til, at enkelte Studenteraargange ligesom giver vore Møder deres Særpræg, idet der fra Skoletiden har været et ejendommeligt Sammenhold i Aargangen. Tilfældigvis er jeg paa forskellige Omraader kommen i Berøring med nogle Repræsentanter for Aargangen 1879, der

er en af de mest fremragende i Skolens nyere Historie. Magister H. B. Clausen, der blev Student 1878, har følt sig nær knyttet til denne Klasse og har dels i et Tilbageblik paa sin 70-Aarsdag, dels i en Nekrolog over Niels Hjort fortalt om Klassen og Skolen paa den Tid; med hans Tilladelse benyttes disse Meddelelser her. Foruden H. B. Clausen selv har ogsaa H. L. Møller og Niels Hjort udøvet en overmaade betydningsfuld Værgning i den sønderjydske Sags Tjeneste, og at Spiiren hertil er lagt under Skolegangen i Odense, vil fremgaa af det følgende.

Til ovennævnte Aargang hørte tre meget ansete Læger, af hvilke Ammentorp blev Generallæge; jeg blev personlig kendt med ham, idet han en Aarrække til mig indbetalte Skolepenge for nogle ubemidlede paarørende. Sofus Lerup blev Professor i Oslo. Knud Faber, der nyelig er afgaaet som Professor, hørte til den kendte Brødrekræds. Hans Navn vil mindes af danske Studenter, ikke alene i Bidskaben, men ogsaa fordi han oprettede Studenternes Spisestuer. Endvidere kan nævnes Kontorchef, cand. polit. Wald. Helsing, der bl. a. fik stiftet Københavns kommunale Vælgerforening.

Om H. L. Møllers Dygtighed gif der endnu i min Tid Fragsagn i Skolen. Han fik ug i alle Fag undtagen i Fransk Stil, og det hed sig, at dette blev Anledningen til den Ordning, at et Dansk-Fransk Lexicon maatte medtages til Examenstilten. Vi vilde ellers have sidet temmelig hjælpeløse overfor Opgaven. Min personlige Tilknægtning til ham skriver sig fra Nytaarsdag 1917, da vi længe vandrede rundt sammen i Frederiksberg Have i Samtale om de overordentlig kritiske Forhold, der paa den Tid herskede midt under Verdenskrigen. Jeg kunde ikke faa ham til at melde sig ind i „Balkan-dorfianersamfundet“, men han glædede sig meget over „Odenseanersamfundets“ Stiftelse, var en glad Deltager i Moderne og skrev til Tidsskriftet den meget interessante Artikel om Adjunkt Garben.

Den mest impulsve, initiativrige og handlekraftige var dog Skolebestyrer Niels Hjort, der baade var Theolog og Jurist (Overretssagfører). Hans Navn vil sent glemmes i den københavnske højere Skole. Privatkolernerne, hvis Læreres Kaar var økonomisk usle og usikre, fik han sammensluttet til „De forenede Skoler“, der med ham som Direktør gif lysere Tider i Møde. Efter hans Død blev Examenklasserne overtaget af Stat og Kommuner. Tilbage blev „De forenede Forberedelsesskoler“, som ved 25-Aarsjubilæet for Institutionens Oprettelse gav

Skolen i Fredriksberg Allé Navnet „Niels-Hjort-Skolen“. Det var mig en stor Glæde, at min tidligere Skole fik Lov til saaledes at hædre hans Navn.

Efter disse indledende Bemærkninger lader vi H. B. Clausen fortælle:

Hjort havde i det hele som yngre, før der blev lagt Beslag til det yderste paa hans vældige Arbejdskraft, en stærk Receptionstrang og en dertil svarende Evne til at give fra sig igen. Allerede i hans Skoletid kom dette frem. Regelmæssigt Skolearbejde laa ikke for ham; han stolede — med Rette — paa, at hans gode Hoved, stærke Hufommelse og Evne til Concentration nok tilsidst skulde hjælpe ham igennem. Han læste derimod alt muligt. Darwins Bøger var lige blevet oversatte, Søren Kierkegaard levede endnu i dannede Præstefamiliers Tradition og blev derved ganske naturligt Genstand for hans Læsning. Og hvad han læste, skulde diskuteres, ikke blot om Dagen, men om Natten med, naar H. E. Møller blev fulgt hjem til sin Bolig et Stykke udenfor Byen Diskussionsaftnerne. Det blev frem og tilbage og frem igen. Hjort, der senere blev saa ubevægelig, holdt dengang meget af at gaa. Den Dag Meddelelsen af disse Linier og han første Gang som Dreng i 14—15 Aarsalderen fandt hinanden, blev det til Vandringer rundt om Nyborg Volde; fra Studenterforeningen gik Færden i de lyse Nætter rundt om Søerne. I Skolen betragtede vi nærmest H. E. Møller som Hovedingen, han havde Alvoren; Hjort var den altid iltre, Fortropførereren, den der kom med det nye. Jeg tror at have gjort den Erfaring, at det er Kammeraterne, der opdrager en mere end Skolen, Lærerne. Jeg har haft den Lykke at have haft gode Kammerater, der kunde befrugte en. Havde den alvorlige H. E. Møller ikke haft de kategoriske Domme, tror jeg han senere i Livet kunde være blevet en af Højres Førere. Men til hans Vuthed kom, at han ikke var Flensborgmand, da Tiden var inde dertil, og Højre ligefrem forstødte ham.

Som Hjort elskede det danske Sprog og dets Litteratur, saaledes ogsaa det danske Fædreland. Denne Kærlighed havde han saa at sige indsuget med Modermælken. Han blev født i Lyksborg, og Faderen var i 1864 Præst ved Michaels Kirken i selve Slesvig By. Han hørte til de unge Embedsmænd, som efter 1850 begejstrede drog til Sønderjylland med det Formaal for Dje at genvinde de truede Egne i Mellem-Slesvig for Danstheden. Han glemte aldrig sin Ungdoms Virke i det omstridte Land, det var altid i hans Tanke og Tale. Han

forsvarede i en Pjece de danske Sprogretskripter overfor Biskop Martensens Angreb i dennes Erindringer. Og Niels-Hjorts første Udflugt kom — rent tilfældigt — til at gaa til Sønderjylland. Af en Fødtur, som tiltraadtes af den nybagte Student med 4 Kr. i Lommen, et langt Sigtebrød og nogle haardkogte Æg, og som skulde være gaaet fra Nyborg til Svendborg og tilbage igen, blev der for ham og for to Kammerater en Færd som strakte sig til Als og Dybbøl, til Flensborg og Danevirke.

To Gange drev hans Fædrelandskærlighed ham senere frem i første Linie, i Slutningen af 90'erne, da han i Spidsen for en Sammenlutning af fem Mænd fik afbødet Tyskernes Fremstød mod den danske Jord i Sønderjylland, og 1901, da han midt under Arbejdet med at stifte „De forenede Skoler“, og skønt han var Bestyrer af en stor Skole optaget af Arbejdet med juridisk Embedsksammen, med vældig Kraft kastede sig ind i Kampen mod Christopher Krabbe. Han fik her Lejlighed til ikke blot at vise sit Mod, sin Raadsnildhed og sin Evne til at manøvrere med Mennekter, han gav samtidig et lysende Exempel paa, hvad en enkelt Mand kan udrette overfor de mange, naar han ikke søger sit eget. Denne hans Indgriben to Gange i de offentlige Forhold viser, at han var stabt til noget større, end det i og for sig fortjenstfulde at skaffe bedre Kaar for de københavnske Lærere.

— — — Endnu ad en tredje Vej end gennem Læsning og gennem Teatret med de brogede Dragter og omstiftelige Dekorationer førtes jeg til at holde af Dramaet. Den ældre Mangius, Faderen til Karl, aftenbidet fra det fgl. Teater, holdt Aar efter Aar i Katedralskolens Solennitetssal med de bleggule Bægge Dplæsninger af klassisk Litteratur: „Julius Cæsar“, „Købmanden i Venedig“, „Henrik den Fjerde“, Holberg (s. Eks. „Don Karudo“, „Det lykkelige Skibbrud“ og flere). Heibergs „De Nygifte“, „Løjtnant v. Buddinge“. Det var en Fæst for de unge Lydhøre; ellers var der intet festligt i Skolen.

Skolen selv. Ja meget godt om den kan jeg ikke sige. Der var flere Lærere, som ikke blot var respekteret af deres Elever, men ogsaa hjemmehørende i de bedste Kredse i Odense, der var paa den anden Side en Række ret udelige teologiske Kandidater, der af den ene eller anden Grund ikke var bleven befordrede til Præsteembede, og der var endelig nogle rene Umuligheder. En Lærer var Gaardejer og Hestehandler, en andens Spekulationer gjorde sit til at vælte „Fyns Fiskebank“. En tredje, en personlig saare hæderlig Mand, var saa lidet inde

i de Fag, han underviste i, og saa lidet i Stand til at skaffe sig Respekt, at der af et Hold Studenter, en 15 Aar yngre end mit, kunde udgives en maskin-freven Samling paa 250 Biotier af ham, som man delvis forledte ham til at begaa. Jeg har senere kunnet mere mine egne Elever ved at give et Udvalg af dem. Noget bitter kan man være den Dag i Dag over den ringe Kundskab man fik i de moderne Sprog. At vi lærte godt Latin og Græsk, kunde vi takke Rektor Peter Petersen og Overlærer Nielsen for. Det vil sige det afmaalte Pensum og intet ydermere. Om græsk Kunst intet som helst. Rektor havde udgivet en græsk Antologi, og efter den læste vi græske Lyrikere, „Kong Odip“ og „Skyerne“. Men Poesien hos dem og i Homer maatte vi selv om; var vi opladte i saa Henseende, gav den sig ogsaa selv. Hvor huster jeg ikke blot Nausticaa og Penelope, men selv i de græske Heksametre hørtes Vølgenes Skulps om Stibets Stavn, da Telemakos i Natten sejlede mod Pylos, og hos Aristofanes var der ikke blot Løjer, men Lyrik „ved Baar i den dejlige Tid, naar Platanen hvister til Elmen“. Fantasien maatte vi selv medbringe.

Paa et grundtvigt Bennemøde fik jeg vel første Kendskab til en senere væsentlig Interessé, Slesvig. Blandt Talerne var en, der udtrykte sig paa uforfalsket slesvigsk Maalføre. Det var Frimenighedspræsten derne fra, L. W. Poulsen. Som rigtig Latinskolebærg forargedes jeg dog over et Citat, han kom med af Grundtvig om det onde i Danmark: Det er Latinskolens Bærk, som Slangen træsk, som Døden stærk, som Helved uden Ende.

Da jeg senere var bleven mere troende Grundtvigianer, morede jeg mig med i mine latinske Bøger foran at sætte Citater, der polemiserede mod Latin. Blandt dem var Drachmanns Strofe om Horats:

„Paa Villaen sad han, skaldet og fed,
og væved den snusfornuftigste Lære,
om hvordan man vasker sin Stilebog ren
om hvordan man skal tækkes hans Højhed Mæcen
ikke mindre end Frøken Hetære.“

Ved Eksamen artium maatte jeg give mine latinske Bøger op til Censoren, Professor Edvard Holm. Han morede sig over, hvad der stod foran i dem.

Mine latinske Bøger har jeg straks skilt mig ved, da jeg blev Student, men jeg gemmer stadig min Homer og min græske Antologi.

(Clausen omtaler, at hans topografiske Interessé førte ham til at interessere sig for Slesvig).

Under den fransk-tyske Krig, var Forhaabningerne først saa store, og Medslaaetheden siden endnu større. Jeg ser mig paa Skolens Trappe en Morgen modtage Efterretningen om Obergivelsen af den franske Hær ved Sedan.

Men nok en Incitation og maaske den vigtigste var, at jeg til Skolekammerater havde Sønnen af Embedsmænd, som indtil 1864 havde været ansatte i Slesvig. Med Fædrene gjorde jeg ogsaa Bekendtskab: H. F. Rørdam var i dette Aar blevet for-drevet fra Satrup midt inde i Angel; den havde været Præst i Sørup i Angel, den i Eskris i Angel, den i Stenbjerg i Angel, den i Husby i Angel, den havde været Diakon i Grumtoft i Angel, der var en Søn af Pastor Johansen, der havde været Præst i Haderslev; en Kammerats Fader var Flensborg og havde grundet Hagen & Sievertsens litografiske Etablissement i Odense. Den enes slæbende Haderslevdialekt og den andens noget mangelfulde Flensborgsprog lyder endnu i mine Øren. Hvor føltes det hos begge haardt ved Siden af det bløde Fynsk, vi andre talte. Men i første Række maa jeg nævne Niels Hjort. — — —

Endnu en Ting maa jeg omtale fra min Skoletid, min topografiske Drøm, næret gennem Bøger og Kort, paa Fodvandring. Dengang maatte man vandre til Fods ud fra Odense — der var kun Jernbane fra Nyborg til Strib — og man maatte ret langt bort for at komme til skønne Egne. Odense er en af de mest forfordelte Byer i Danmark med Hensyn til smukke Omgivelser. Men selv til Bispenbjerg og til Langekøb Kro gif vi, skønt det var ikke langt fra Station. Vi vandrede frem og tilbage adskillige Mil, for at nyde Naturen, for at besøge Glavendrup Runestenen eller for at del-tage i de Vælgermøder, som dengang holdtes af de unge fynske Venstrepolitikere Klaus Verntsen, Jørgen Pedersen, Anders Tange, Hans Madsen. Vi var jo ogsaa her noget vigtige som i alt Fald vor-dende Herrer i Landernes Rige, selv om vi vel ikke var rent troende Højremænd. Naar en af vore Lærere vilde haane os, sammenlignede han os med „den halvstuderede Røver“ Klaus Verntsen. Vi maatte dog i alt Fald indrømme, at han tog sig ud, og at han havde Ørdet i sin Magt. — — Min topografiske Trang fik mig engang til at føre med en Ligvogn flere Mil ud i Landet til Gestelef eller Herringe, for derfra at foretage Ekskursioner læn-gere bort.

(Som Historiestuderende hørte Clausen ved Uni-versitetet en Student fra Odense Skole og tidligere Lærer ved Skolen, Professor Caspar Peter Palu-

dan=Müller). Om hans Forelæsninger skal jeg her ikke sige noget, men saa var der hans Personlighed. Stoltere Skikkelse har jeg sjældent set. Hvor sad den sorte Diplomatfrakke om hans ranke Skuldre, og hvilket Ansyn, som en Løves, mere storformet, maaste mindre arbejdet end hans Broders, med stærke rullende Dine, der saa fjernt ud, mens han talte. Som alle døve raabte han langt højere, end det behøvedes i det lille Rum med de saa Tilhørere; den stærke Røst stod hos ham mod det bløde dannede Densesprog i hans Udtale. Ddense havde Vre af at gøre ham til sin Repræsentant i den grundlovgivende Rigsforsamling.

Sophus Michaëlis.

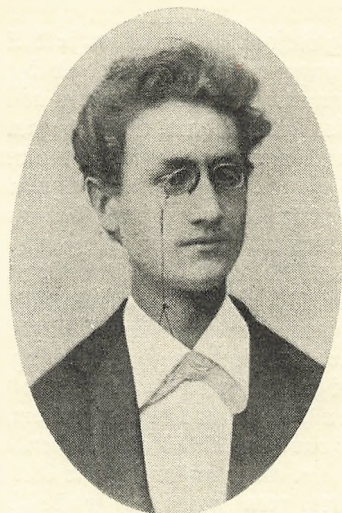
14. Maj 1865—28. Januar 1932.

S Efteraaret 1882 kom en stilfærdig og tilbageholdende ung Mand ind i Latinskolens 5. Klasse. Han var overordentlig flittig og dygtig i Skolen og erobrede hurtigt Dufsepladsen, som han bevarede indtil han i Juli 1884 dimitteredes som Student. Denne nye Dreng var Sophus Michaëlis.

I sin Skoletid var han med sit fine og bekedne Bæsen meget tilbageholdende og indlod sig aldrig paa at lave Gastyvestreger. Han havde vanskeligt ved at slutte sig nærmere til sine Klassekammerater, der ogsaa betragtede ham, denne fine fremmede Dreng, som noget utilnærmeligt.

Det er de samme Karaktertræk, der gaar igen i hans senere Udvikling; det er Dufsenaturen, den fødte Nr. 1. Det er det, der ogsaa gjorde det naturligt, at han af sine Kolleger i Forfatterforeningen blev valgt til dennes Formand. Karakteristisk for hans Bæfedenhed er det ogsaa, at han, skønt han i Forfatterforeningen har udført et stort og ofte brydsomt Arbejde, aldrig har tænkt paa deraf at skaffe sig selv en økonomisk Fordel.

Sophus Michaëlis var ikke nogen Aladdin, for hvem alt lykkes uden Besvær. Han arbejdede med den ærlige Kunstners Stræben, naar han fulde forme sine skønne Digte. Som en Villedhugger arbejder med sin Mejsel, arbejder Michaëlis med sine Digte. Han søgte at gøre sit Sprog rent og formfuldendt. Hans Betydning som Digter og som Formand for Dansk Forfatterforening er imidlertid gjort op andetsteds, og vi skal ikke her

Sophus Michaëlis som Student.

komme nærmere ind paa denne Side af Michaëlis' Betydning. Her skal vi mindes ham som Skolekammerat og som Ven. Det ligger i Sagens Natur eller rettere sagt i Michaëlis' Natur, at der ikke eksisterer nogle Skoleanekdoter om ham, men havde Michaëlis end lidt svært ved at slutte sig til sine Skolekammerater enkeltvis, saa var han dog trofast overfor sine Minder fra Skolen og trofast overfor Kammeraterne.

Han var en af de 5, der ved 40 Aars Studenterjubilæet i 1924 vedtog at søge „Denseaner-Samfundet“ dannet. Han var Medlem af „Denseaner-Samfundet“'s første Bestyrelse og skrev i 1. Nr. af vort Tidsskrift et Digt til den gamle Skole. Ogsaa paa anden Maade har han vist sin Interesse for Sammenholdet indenfor „Denseaner-Samfundet“. Han har ved vor Sammenkomst i 1926 om Efteraaret læst op for Kammeraterne af sin den Gang under Arbejde værende Oversættelse af Goethes „Faust“, og han har været en flittig Gæst ved vore aarlige Sammenkomster, sidste Gang ved vor Efteraarsammenkomst i 1931, hvori han deltog, skønt han den Gang allerede var syg, og hvor han med største Taknemmelighed og Glæde modtog den Hyldest, som „Denseaner-Samfundet“'s Medlemmer ved denne Lejlighed gav Udtryk for ved deres Tilslutning til Direktør Agerholms Tale til Michaëlis. Michaëlis var en stor Mand, men aldrig for stor til at glæde sig ved Samværet med Skolekammeraterne fra Ddense.

Vi har Grund til at mindes ham som en god Ven og til at takke ham, fordi han ved at indtræde

i „Odenseaner-Samfundet“'s første Bestyrelse med sit Navn har villet bidrage til at faste Glans over Foreningen.

Til hans Vaare havde „Odenseaner-Samfundet“ sendt en Blomsterdecoration, ligesom „Samfundet“ var repræsenteret ved 3 Medlemmer af Bestyrelsen.

Gamle Odenseanere.

Dødsfald.

Den 12. November 1931 afgik fhv. Stiftsfysikus Morten Seedorff ved Døden. Han var født den 9. April 1847 og blev saaledes over 84 Aar gammel. Han var yngste Søn af Redaktøren for „Fyens Stiftstidende“ N. P. S. Seedorff, der blev Stamfader til en stor og dygtig Slægt. En Broderdatter søn af ham er Digteren Hans Hartvig Seedorff-Pedersen. Efter i 1866 at være bleven Student fra Katedralskolen tog Morten Seedorff i 1873 sin medicinske Eksamens og begyndte straks som praktiserende Læge i Brædstrup og Yding ved Skanderborg. Han hagede imidlertid udefter for at dygtiggøre sig til sit Livskald, og Aaret 1875 tilbragte han i Wien med flittige Studier under de verdenskendte Lægeautoriteter. Efter Hjemkomsten var han et Aarstid Kandidat paa Kommunehospitalet, og i 1877 nedsatte han sig som praktiserende Læge i sin Fødeby.

Her kom Morten Seedorff til at spille en meget fremtrædende Rolle, ikke blot paa de sociale Omraader, der berørte hans Livsgerning, men ved alle Lejligheder, hvor hans omfattende Kundskaber og overlegne Kultur gjorde ham selvstøvet som Raadgiver. Allerede i 1883 blev han udnævnt til Distriktslæge i Odense Landdistrikt, og i 1903 avancerede han til Stiftsfysikus, hvilket Embede han beklædte indtil 1915, da den nye Lægeordning ophævede det.

Hans sociale og bypatriotiske Interesser satte sig mange blivende Spor i de 21 Aar, han var et af Byraadets virksomste Medlemmer. I mere end 20 Aar var han tillige Medlem af Sundhedskommissionen, og fra 1904 til 1907 var han Formand for Fyens Stifts Lægekredssforening.

*

Odenseaner-Samfundet har mistet sit ældste Medlem, Hofsjægermester C. E. A. Schøller, der den 19. Februar afgik ved Døden i en Alder af

over 88 Aar. Han var født paa Slægtsgaarden Margaard ved Odense som ældste Søn af Kammerherre, Oberstløjtnant Christian Schøller, der døde allerede 1858. Han blev Student fra Odense Katedralskole i 1863 og tog fire Aar efter statsvidenskabelig Eksamens samtidig med at han forberedte sig til at overtage Fædrengaarden, som han drev med stor Dygtighed i samfulde 54 Aar indtil 1921. Han var saaledes Fyens ældste Gods-ejer og nød stor Anseelse blandt den fynske Landbostand. Landbruget formaaede dog ikke at lægge helt og udelukkende Beslag paa hans rige Evner og omfattende Interesser, der særlig gik i personalthistorisk Retning. Han var i nogle Aar Redaktør af „Personalthistorisk Tidsskrift“ og i mange Aar Medlem af Bestyrelsen for „Dansk-Norsk Genealogi og Personalthistorie“. Schøller var ogsaa ivrig konservativt interesseret uden dog at deltage aktivt i Politik, men han støttede paa mange Maader den konservative Sag, og i en lang Aarrække sad han i Bestyrelsen for „Fyens Stifts patriotiske Selskab“.

Gods ejer Schøller har været Medlem af vort Samfund ligesom dets Stiftelse, og vi har ofte haft den Glæde at se ham som Deltager i vore Sammenkomster.

*

Den 13. Jnni døde en af den fynske Lægestands mest fremtrædende Medlemmer, Krebslæge Peter Trautner. Han var født i Bogenfse i 1869, hvor hans Fader, den senere Stiftsfysikus, den Gang var Distriktslæge. Han blev Student fra Odense og tog sin Lægeeksamen i 1894. 3 Aar efter nedsatte han sig som Læge i sin Fødeby og fik hurtig en omfattende Praksis. Han var ivrigt socialt interesseret og indsa, at Lægens Arbejde maa underbygges af Vestræbelses for at forbedre de hygiejniske Forhold. Derfor laa navnlig Sygeplejesagen ham paa Sinde, og allerede i 1904 blev han Justitsministeriets Konsulent i Spørgsmaal vedrørende Sygeplejen paa Landet, og denne Birkfomhed udøvede han, indtil han ved Lægevæsenets Omordning i 1915 blev Krebslæge i Nordfyens Lægedistrikt.

Ved Siden af sin Embedsgerning havde Trautner store politiske og kulturelle Interesser. Hans personlige Friind og hans varme Idealisme knyttede ham allerede fra Ungdommen til det radikale Venstre. Hans Kærlighed til den lille Fødeby betonedede denne politiske Overbevisning komunalpolitisk, og i en Række Perioder mellem 1906 og 1925 var han Medlem af Bogenfse Byraad og

fra 1918 til 1925 var han Byens Borgmester. I 6 Aar var han Medlem af Amtsskoleraadet og gjorde her en Indsats, som vil huskes.

Det var dog navnlig som kunstinteresseret og Museumsmand, at han gjorde sit Navn kendt i vide Kredse over hele Landet. Han var Formand for Nordfyens Museumsforening og i mange Aar et virksomt Medlem af Fyens Stifts Kunstforening. Selv samlede han Malerier, kyndigt og med fornem Smag, og samtidig var han en stattet Medarbejder ved „Fyens Venstreblad“, hvortil han har leveret vægtige Kroniker om kunstneriske, politiske og lægefaglige Emner.

Som et varigt Minde om en anden Gren af hans mangeaarige Interesse, Hjemstavnsagen, staar det lille nordfyenske Hjemstavnsmuseum, som han stabte, og som i rigt Maal nød godt af hans sjældne Evner til at samle og udsøge. I dette Museum har han sat sig et uforglemmeligt Minde.

Odensestuderterne af 1907.

Studerterne af 1907 var nylig indbudt til at fejre deres 25 Aars Studenterjubilæum paa Universitetet og Skydebanen., og jeg tror, jeg tør sige, at vi, der tog med, fortroed det ikke.

Selv bortset fra den smukke og overordentligt vel tilrettelagte Festlighed var Mødet med de gamle Skolekammerater en Fest for sig.

Det var overraskende at se, hvor lidt de fleste af de mødte havde forandret sig i Udseende. Da vi fik Vogen, der er udgivet i Anledning af Jubilæet, og studerede Billederne, syntes Forandringerne større, end de virkelig var, da vi mødtes Ansigt til Ansigt og uden Retouche.

„Vogen“ var forresten noget af det interessanteste ved Jubilæet. Der faar man pludselig en hel Del Oplysninger om alle sine Klassekammerater, efter at man har gaaet i 25 Aar saa godt som uden at høre eller se noget til nogen af dem. Jeg har i hvert Fald studeret den grundigt, og takket være den kan jeg have den Fornøjelse at efterkomme Dr. Bratli's Opfordring til at skrive lidt om Aargang 1907 fra Odense.

Vi var 25 Studenter, men Døden har allerede gjort et Indhug.

Den 1. December 1911 døde Johs. Launæs (tidl. Lauritsen) kun 22 Aar gammel. Han stude-

rede alm. og sammenlignende Litteraturhistorie, der jo allerede havde hans store Interesse i Skoledagene.

Niels Nielsen døde som Læge i Svendborg d. 28. Oktober 1918 og Niels Biggo Teisen døde som Læge i Sønderborg d. 4. April 1925.

Alle deres gamle Kammerater beklager deres altfor tidlige Døttgang. Være være deres Minde.

22 er vi altsaa nu. 4 opholder sig i Udlandet: Jens Skov som Farmer i Canada, Prip Møller i Kina, hvor han med Støtte af Carlsbergfondet studerer kinesisk Kunst og virker som Arkitekt. Knud Stouman er i Genève som Redaktør ved det internationale Arbejdsbureau, og Poul Lange er som Missionær i det sydlige Indien. Han skriver i „Vogen“: „Da jeg er affaaet fra at være med til Festen for Studenterne af 1907, vil jeg gerne med disse Linjer sende venlige Hilsener til mine Studenterkammerater og Venner med Tak for, hvad de har betydet for mig“.

Af de 18, der lever herhjemme, er 4 Jurister, d. v. s. de er alle cand. jur., men har valgt sig vidt forskellige Livsstillinger. Thorolf Møller er saaledes Direktør for Salgselskabet for Georg Jensens Sølvmedie. Herluf Hansen Jastrup er Dommerfuldmægtig i Rolding. E. C. Larsen er Politiasistent og Leder af 8. Politikreds i København med Station paa Frederikssundsvej og endelig er R. J. Eskelund, som vi alle ved fra Aviserne, Redaktør og Formand for Journalistforbundet.

Af Læger er der ogsaa 4: P. Biggo Pedersen Gønner er Afdelingslæge ved Finsens Institut. Baldemar Meier praktiserer som Læge i Fersritslev paa Fyen. I sin vistnok ret knapt tilmaalte Fritid dyrker han J. P. Müller, Hindhede og Golf. Saa vidt man kunde se ved Jubilæumsfesten, er Resultatet saa udmærket, at det stærkt animerer til Efterfølgelse. Ejler Hempel-Jørgensen er Sygehuslæge i Neksø og dekoreret med flere røde Kors Mindetegn. Endnu stærkere dekoreret er Peter Persen, der jo i Djeblikket er en af de mest omtalte Læger, hilst med Sympati af mange flere end hans gamle Skolekammerater.

Af Theologer er der foruden Poul Lange endnu 3, men kun een, nemlig Ejnar Johs. Poulsen har valgt Præstegerningen som Livsstilling. Han er ogsaa den eneste, der har fundet blivende Sted i vor gamle Skoles Nærhed, idet han er Sognepræst ved Thomas Kingos Kirke i Odense. Vor gamle Dux Peter Gjelstrup var kun Præst nogle faa Aar, før han overtog den hans store

Ejner værdige Stilling som Forstander for Mr. Nisum Seminarium. Hjalmar Hjort blev slet ikke Præst, men lod sig straks efter sin Embeds-eksamen ansætte som Lærer ved det kgl. Blindeinstitut, hvor han stadig virker samtidig med, at han siden 1922 er Translator i Rusliff.

Af de, der ikke fortsatte deres Studier ved Universitetet er Michael Tølleruphus og Jens Thrane begge ansat som Skattekontrollører i København. Jens Pilegaard er ogsaa i Hovedstaden, medens Laurits Grønlund er cand. pharm. og Receptar paa Næstved Løve Apotek. Svend Ejnar Berthelsen var den eneste af vort Hold som søgte til polyteknisk Lærestanstalt. Han er nu Overingeniør ved A/S Jacob Holm & Sønners Fabrikker. Endelig er A. König Nissen siden 1914 Realskolebestyrer i Nykøbing F., og undertegnede er havnet som Overdyrlæge ved Svineslagteriet i Holbæk.

Som det fremgaar af ovenstaaende, er Dense Studenterne af 1907 spredt viden om, men at Tankerne endnu ved Lejlighed med Glæde kan søge tilbage til den gamle Skole, fik vi Bevis for ved Jubilæumsfesten fornylig. Her drøftedes de gamle Skoledage, og fælles Minder opfriskedes. C. C. Larsen kunde efter Hukommelsen citere lange Stykker baade af „Mimers Væld“ og af „Brøylesbogen“. Det fik os til at ønske, at vi havde haft de paagældende Aargange eller et påseende Uddrag af dem, men det kan vi maaste faa til næste Gang, vi mødes, for vi var mange, der sagde: „Farvel og paa Gensyn til 40 Aars Jubilæet“.

Kaj H. Enrum.

Udnævnelser.

Under 15. Juli er Flemming Allerup bleven Udnævnt til Højesteretsadvokater. Allerup er Student fra 1910 og er saaledes en af vore yngste Jurister, der har opnaaet den ansete Værdighed.

*

Museums- og Skoleinspektør Chr. M. A. Petersen, Student fra 1887, har overtaget Ledelsen af Besterdals Skole i Dense, hvortil han i mange Aar har været knyttet.

Studerterne fra Dense Katedralskole, Sommeren 1932.

Klassisk-sproglig Retning:

Erik Jacobsen, Henry Jørgensen, Jørgen Erling Kaarsbo, Georg Petersen, Jean Chierry, Borge Thisted.

Nysproglig Retning:

Chr. Asmusen, Borge Barlose, Henrik Drachmann, Egon Fejerskov, Hans P. Hansen, Niels Lindegaard Hansen, Eivind Juul Jensen, Tage Johnson, Hans Petersen, Poul Dvistsgaard, Gustav Reissmann, Magnus Seidelin, Jens Sejersten, Frede Stamp, Harry Stockholm, Knud Sørensen, Knud Wernborg-Møller.

Matematisk-naturvidenskabelig Retning:

Aage Andersen, Johannes Andersen, Jørgen Bisgaard, Johannes Rønde Christensen, Kjeld Dans, Erik Ebsen, Carl Gotzsche, Dve Hansen, Riggo Hansen, Henrik Jespersen, Hans Skov Jørgensen, Hans Riems, Rich. Knud, Else Marie Lage, Poul Larsen, Erik Lund, Eigil Borge Madsen, Else Petersen.

Ordinær Generalforsamling.

Maj 1932, Tirsdag den 3. Maj Kl. 20 afholdt „Denseaner-Samfundet“ ordinær Generalforsamling.

Mødt var 40 Medlemmer.

Formanden aabnede Generalforsamlingen og foreslog, at man valgte Professor, Dr. jur. Poul Andersen som Dirigent.

Dirigenten konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indvarsling og gav derefter Ordet til Formanden angaaende

Punkt 1. Afslæggelse af Beretning.

Formanden udtalte: I Aarets Løb har „Denseaner-Samfundet“ mistet flere kendte Personligheder indenfor sin Medlemskreds. Jeg nævner først Forfatteren Sophus Michaëlis, som vi havde den Glæde at se endnu ved vor sidste Sammenkomst i November Maaned. Vi mindes ikke her Michaëlis som offentlig Personlighed, men vi mindes ham som den gode Kammerat, der viste sit kammeratlige Sindelag bl. a. ved at være blandt Stifterne af „Denseaner-Samfundet“ ved at indmelde sig fra dets Start og ved at indtræde i Bestyrelsen. „Denseaner-Samfundet“ sendte til hans Vaare en Blomsterdekoration, og Bestyrelsen var repræsenteret.

— Endvidere har „Denseaner-Samfundet“ mistet et af de ældste Medlemmer, Hofjægermester

Schøller, Margaard. De Medlemmer, der deltog i „Denseaner-Samfundet“'s første Sammenkomst i Ddense, vil derfra mindes Hofjægermester Schøller, der ved en Tale præget af ungdommeligt Humør i høj Grad bidrog til den festlige Stemning ved denne Lejlighed. — Endvidere nævner jeg Generallæge Ammentorp, Konferensraad Falbe-Hansen og Pastor Otto Sommer.

Siden sidste Generalforsamling har Bestyrelsen afholdt to Møder. Endvidere har der været afholdt den sædvanlige selvskabelige Efteraars-sammenkomst, hvor man for første Gang prøvede at realisere den Tanke, der kom frem ved sidste ordinære Generalforsamling, gaaende ud paa, at Efteraars-sammenkomsten skulde være en Slags Jubilæums-sammenkomst for de Aargange med — om jeg saa maa sige — runde Tal: 10, 20, 30, 40 m. m. Interessens samlede sig navnlig om 20- og 30-Aars Jubilæarerne, idet 40- og 50-Aars Jubilæarerne holder deres selvstændige store Fester, med hvilke „Denseaner-Samfundet“ naturligvis ikke vil optage en Konkurrence. — Ideen synes at have slaaet an, idet vi til Efteraars-sammenkomsten havde samlet ikke færre end 90 Deltagere, hvilket er det højeste Tal, vi nogensinde har haft samlet.

Medlemsantallet er i Djebliffet 361, hvoraf 11 livsvarige.

Dirigenten spurgte, om nogen ønskede Ordet i Anledning af Beretningen.

Skolebestyrer Pphysant hævdede, at der i det i Medlemsbladet optagne Referat af sidste ordinære Generalforsamling var indløbet en Fejl, idet der stod, at der i Lovens § 2 var vedtaget en Ændring gaaende ud paa, at „Denseaner-Samfundet“'s Formaal skulde søges opnaaet, bl. a. ved o. s. v. Taleren havde selv stillet Forslaget, men det var senere af et andet Medlem af Generalforsamlingen blevet ændret til: dette søges opnaaet navnlig ved o. s. v. Han henstillede, at dette blev rettet.

Profesor Martin Knudsen vilde tage dette op til Overvejelse, naar Lovene skulde restrykkes.

Punkt 2. Kassereren aflægger Regnskab.

I Kassererens Fraværelse oplæste Fuldmægtig W. Elmquist Regnskabet, der for Driftsregnskabets Bedkommende balancerede med 3135 Kr. 71 Dre incl. overført Beholdning fra 1930 1568 Kr. Beholdningen at overføre til 1932 var gaaet ned til 1364 Kr. 79 Dre. Status udviste en Kaspitalkonto paa 2138 Kr. 79 Dre.

Saavel Regnskabet som Status bar følgende Paategning:

„Revideret og fundet i Overensstemmelse med de ois forelagte Bilag, ligesom vi har overbevist os om, at Kontrabog Nr. A. 28454 i Frederiksberg Sparekasse saavelsom Obligation i Jydske Husmandskreditforening stor 1000 Kr. er til Stede.

København, den 14. April 1932.

H. E. Pphysant.

Vald. Klein.“

Forsamlingen gav eenstemmigt Décharge.

Punkt 3. Valg af Medlemmer til Bestyrelsen. De efter Tur afgaaende er: Professor Martin Knudsen, Læge Vilh. Balslev, Kaptajn H. H. Jørgensen, Fabrikant Herman Mogensen og Professor Poul Møller.

De afgaaende genvalgte eenstemmigt.

Punkt 4. Valg af 2 Revisorer og 2 Revisorsuppleanter. De nuværende er henholdsvis Læge Vald. Klein, Skolebestyrer Pphysant og Grossererne J. Balslev og Georg Waidtlow.

Da Læge Klein ikke ønskede Genvalg, foresloges Grosserer Henrik Brock, der valgte eenstemmigt. — Iøvrigt Genvalg.

Punkt 5. Forslag fra Bestyrelsen om at bevilge en Præmie paa 100 Kr. til en af Dimitterenderne fra Ddense Katedralskole i Sommeren 1932 at uddele efter Skoleraadets Bestemmelse.

Stud. jur. Lumbye Madsen henstillede, om man ikke kunde foretage Beløbet til 300 Kr. „Denseaner-Samfundet“'s Legat vilde i saa Fald blive det største, der uddeltes ved Translokationen, og dette vilde sikkert have en agitatorisk Betydning.

Direktor Agerholm sympatiserede med Tanken og meddelte, at han ikke vilde anse sit Arbejde indenfor „Denseaner-Samfundet“ for endt, før han havde indsamlet en Grundkapital til at fyldestgøre Lovens Bestemmelser om Understøttelse af Studenter fra Ddense. Saadan som Forholdene var i Djebliffet, var det sikkert umuligt at faa Folk til at give Bidrag, og han henstillede derfor, at man indtil videre opgav Tanken om at foretage Præmien.

Martin Knudsen takkede Agerholm for det givne Tilfald og henstillede, at man ikke i Djebliffet ansøgte Budgettet mere, end Tilfældet allerede var.

Dirigenten spurgte, om Lumbye Madsen on-

skede sit Forslag sat under Afstemning. — Lumbye Madsen trak Forslaget tilbage.

Bestyrelsens Forslag vedtoges eenstemmigt.

Punkt 6. Eventuelt.

Skolebestyrer Physant rejste Spørgsmaalet om Medlemsbladet og foreslog, at de første 8 Numre, eventuelt 10, blev et Bind for sig, og at man tog under Overvejelse, om der var visse Vindringer, der burde foretages.

Cand. mag. Sven Krogh fandt Bladet for retrospektivt og ønskede det demokratiseret, ligesom han ønskede, det skulde udgaa oftere.

Agerholm fandt, at Bladet i sin nuværende Udstyrelse var overordentlig smukt og tillagde netop den ydre Form stor Betydning.

Elmquist paapegede, at Medlemsbladet for en stor Del af Medlemmerne er det eneste Bindeled og mente, at man maatte tage under Overvejelse, om man gennem Medlemsbladet kunde komme noget oftere i Kontakt med Medlemmerne, selv om der ogsaa saa maatte slaas af paa Fordringerne til Udstyret.

Dirigenten bemærkede, at Tidsskriftet ved Siden af Skoleminderne fra gammel Tid ogsaa burde indeholde noget om, hvad der nu foregaar i Skolen. Han savnede hos Krogh mere konkret Paapegen af, hvad han mente, Bladet skulde indeholde.

Sven Krogh vilde gerne nærmere præcisere, hvad han tænkte sig, Odenseaner-Samfundets Blad skulde indeholde. Vi havde jo i Medlemsfredsen mange frembragende Videnskabsmænd, som man vel nok kunde bevæge til at skrive et og andet i Bladet.

Vald. Klein satte netop megen Pris paa Bladet i den nuværende Skikkelse og gjorde opmærksom paa, at det var nødvendigt at behandle Stoffet fra de gamle Dage, medens der endnu levede nogle af dem, der kunde huse noget fra den Tid.

Agerholm: Tidsskriftet er et Odense-Blad; det skal ikke være noget videnskabeligt Tidsskrift; jeg advarer imod den Tanke og tror, at Interessen for Bladet i saa Fald vilde svinde væk.

Heide-Jørgensen lagde ogsaa Vægt paa Medlemsbladet som Bindeled med de i Provinsen bosiddende Medlemmer og henstillede til Overvejelse, om Bladet kunde komme to Gange om Aaret.

Hermed var Diskussionen udtømt, og Generalforsamlingen hævedes.

Til Underholdningen bidrog 2 Studenter, der sang Gluntarne, og cand. mag. Sven Krogh, der læste op af Forfatteren Morten Koch.

Klubaften.

Den 25. November afholdtes Selskabets Efteraars-Sammenkomst i Studenterforeningens Lokaler. Ca. 70 Medlemmer var tilstede, og Mødet levedes af Næstformanden, Professor Poul Møller, idet Formanden Professor Martin Knudsen var fraværende paa Rejse.

Formanden havde formaaet den kendte Grønlands-Arkæolog og gamle Odenseaner-Student Dr. phil. Therkel Mathiasen til at holde et Foredrag om sine Oplevelser blandt Canada's Eskimoer under hans toaarige Ophold som Arkæolog og Kartograf i den 5. Thule-Ekspedition 1921-23.

Det skal straks siges, at det blev noget af en Oplevelse at følge Dr. Mathiasen paa de mærkelige og højt interessante Ekspeditioner, han oprullede for os og belyste i sit livfulde Foredrag illustreret ved en Righed af karakteristiske Billeder af Landskaber, Dyr og Mennesketyper. Man skulde forsværge, at der vilde eller kunde leve Dyr endelige Mennesker i disse evige Snemarker. Naa, det kniber jo ogsaa ofte med det daglige Kød — Brødet synes at spille en underordnet Rolle i Eskimoernes Husholdning. Som et slaaende Eksempel, der blev et af Aftenens stærkeste Indtryk, fik vi præsenteret Billedet af en Eskimofvinde, der kun havde reddet Livet ved at fortære sin Mand og sine tre Børn, efter at hun sammen med Familien havde sat samtlige Hunde inklusive Seletøj tillids. Hun havde selv senere udtalt, at det mindste Børn smagte nærmest som Laks. Hun er nu gift paany, og det tør haabes, at hendes anden Mand kan underholde hende uden at skulle bringe saa tunge Ofre som den første.

Man fik af dette Foredrag en levende og imponerende Forestilling om Betydningen af den kulturelle og videnskabelige Indsats, om de Videnskabsmænds Mod og Energi, der foretager og leder saadanne Ekspeditioner, og vi fik da ogsaa Lejlighed til at hylde Foredragsholderen personlig og Thule-Ekspeditionens Leder, Dr. Knud Rasmussen, in effigie, idet det sidste Lysbillede viste os den geniale Grønlandsforskers kendte Træk.

Efter Foredraget, der lønnedes med brønde Bisald, blev Aftensmaden indtaget, og de gamle Kammerater placerede sig i fortrolige Rhynger og genopfriskede gamle Minder og Bekendtskaber. Efter Raffen samledes man atter om Bordene, hvor nu Punchebollerne ventede os. Saa lød „Hellig er vor Ungdoms Lyst...“, hvorefter Prof. Poul Møller tog Ordet for at bringe en Hilsen fra For-

„Ddenseaner-Samfundet“'s Klubaften den 25. November.

manden, en smuk motiveret Tak til Aftnens Foredragsholder og en Velkomsttale til de 16 af Aarets 41 Ddense-Ruuser, der havde givet Møde som Medlemmer. Professorens udtalte Haabet om, at disse maatte befinde sig vel blandt deres ældre og gamle Kammerater fra den gamle Skole, og at de vilde kraftig agitere for at endnu mange af de resterende 25 af Aargangen indmeldte sig. Og saa udbragte vi et rungende Hurra for Ruuserne.

Carl Bratli bragte en Hilsen fra Kasfereren Fabrikant Herman Mogensen, der ikke følte sig rast nok til at være tilstede. Bratli benyttede Lejligheden til at opfordre særlig de yngre af Medlemmerne til at støtte Tidsskriftet med nye og friske Bidrag, der kunde fremme dets Formaal som et Bindeled mellem alle Samfundets Medlemmer.

Skolebestyrer Physant, der havde lovet sig selv ikke at ville tale den Aften, kunde alligevel ikke undlade at sige et Par Ord under Indtrykket af det udmærkede Foredrag, idet han bemærkede, at medens vor gamle Skole i ældre Tider havde fostret saa mange store Mænd paa Sprogforskningens og andre Omraader, saa var det nu mere Handlingsmand paa det nu saa aktuelle Grønlands-Omraade fremhævede han de to Ddenseanere, Dr. Mathiasen og Fuldmægtig Gustav Rasmussen, der nu arbejder for Danmarks Sag i Haag. Taleren mente at turde fastslaa, at Ddense er Kernen i Danmark, og han sluttede med et „Leve Ddenseaner-Samfundet“.

I Tilslutning til Skolebestyrer Physant's Tale blev det vedtaget at sende Gustav Rasmussen en telegrafisk Hilsen og Hyldest.

Derefter tog stud. teol. Erling Kaarsbo Ordet for paa Ruusernes Vegne at takke Næstformanden for Modtagelsen og Velkomsten. Han udtalte sin Glæde over at være bleven Medlem og lovede at agitere i sin Aargang for Indmeldelse i Samfundet. Han sluttede med et Leve for Ddenseaner-Samfundet.

Næste Taler var Dommer A. P. Larsen, der til de 16 nye Ruusmedlemmer udtalte Haabet om, at de maatte komme til at præge Ddenseaner-Samfundet. Hans egen Erfaring var den, at man ved at blive Medlem af dette Samfund fik sine Indtryk og Erindringer fra Skolen revideret, og selvom man maaske havde været noget lunken i sine Følelser som hin gamle Elev, der fra Australien sendte sin gamle Lærer en Kasse Sten paa hans Jubilæumsdag, saa lærte man gennem Ddenseaner-Samfundet og Samværet med ældre og yngre Kammerater at sætte Pris paa sin gamle Skole og tænke paa den med Glæde og Taknemlighed. Taleren sluttede med at udbringe et Leve for Skolen.

Saaledes stred Timerne hurtigt, og inden vi vidste af det var Klokken henad 1, før vi sang „Concinamus“ og brød op fra denne Aften, om hvilken der kun var én Mening, nemlig at den var usædvanlig vellykket.

Kettelser til Medlemslisten.

Tilgang af nye Medlemmer.

Andersen, D., Kormosevej 4, L. (1931)
 Balslev, G., Assistent, Edr. Boulevard 136, B.
 Beck, Børge, stud. polit., Wiedeweltsgade 39, D. (1930)
 Bæhrndsen, Arne, Guldbergsgade 2, N. (1931)
 Buck-Rasmussen, Vodroffsvej 51, B. (1931)
 Budtz-Jørgensen, Einar, Professor, R. af Dbg., Frederiks-
 riks-gade 10, K.
 Christensen, Johannes, stud. mag., Colbjørnsensgade 13, B.
 (1932)
 Dano, Kjeld, Kontorist, Nygaardsvvej 50, Str. (1932)
 Genner, Viggo, Løge, Vestre Boulevard 4, B. (1907)
 Gottschalch, Ehr., Skuespiller, Hotel „Kong Frederik“, B.
 (1906)
 Hansen, Frits, Assistent, Holger Dannebergvej 86, B. (1911)
 — Jens, stud. jur., Frederiksborggade 50, K. (1931)
 Haslund, Otto, Løge, Frederiksberg Allé 42 A, B. (1896)
 Jacobsen, Erik, stud. theol., Hollændervej 9, B. (1932)
 Jespersen, Henrik, stud. mag., Sønnegade 3, D. (1932)
 Jørgensen, Eivind Østrup, stud. merc., Nr. Søgade 27, N.
 (1931)
 — Henry, Amaliegade 39, K. (1932)
 Kaarsbo, J. E., Amaliegade 39, K. (1932)
 Kiems, Hans, Tordenskjoldsgade 13, K. (1932)
 Larsen, Børge, stud. theol., Frederiksvej 5, F. (1931)
 Lautrup, Hans, stud. med., Edisonvej 12, B.
 Lerche, E. F., Overretssagfører, Amaliegade 4, K.
 Maaloe, Knud, stud. jur., Frederiksvej 5, F. (1931)
 Petersen, A. G., stud. theol., Nordre Frihavnsgade 14, D.
 (1932)
 Sørensen, Johs., stud. jur., Jfstedgade 43, B. (1928)
 Thierr, Armand, stud. mag., Bülowvej 32 B, B. (1932)
 Thorbeck, Viggo, cand. pharm., Fabrikant, Kattesundet 14, K.

Medlemmer med nye Adresser.

Weimann, Jens Johann, Grosferer, Sydamerika (livsvarigt)
 — Evend, Fabrikant, Eftersvej, Evendborg) Medl.
 Andersen, Poul, Professor, Dr. jur., Kungsted.
 Balslev, Nicolai, Ekspeditionssekretær, Dyrehavevej 2,
 Klampenborg.
 Beck, Severin Lundgren, cand. med, Lundvej 43, Odense.
 Blegvad, H., Dr. phil., Vestagervej 5, Str.
 Feilberg, E. A., Professor, K., D. M., Nordre Frihavnsgade
 13, D.
 Frederiksen, Adolph, Grosferer, Fuglebakkevej 107, N.
 Haugsted, Johannes, Universitetskasferer, Universitetet, K.
 Jørgensen, Evem Weigaard, Herluf Trollesgade 3, K.
 Kellstrup, Olav, stud. mag., Sigerstedgade 11, B.
 Klein, Waldemar, Dreløge, Øersønsvej 8, F.
 Koch, Heinrich E. E., Sagfører, Kaptajn, R. af Dbg.,
 Gl. Kongevej 3, B.
 — Herman, F. M., Pastor emer., Engtoftevej 6, B.
 Kristensen, K. L., Forfatter, Kerteminde.
 Løuring, Student, Henrik Steffensvej 3, B.
 Madsen, Poul Borch, stud. med., Studentergaarden,
 Tagensvej, N.
 Møller, Carl, Løge, Sobakken, Charlottenlund.
 Nielsen, N. A., Gymnastiklærer, D. M., Skjernvej 10,
 Århus.
 — Sv. D. Koloff, Arkitekt, Rigenegade 23, K.

Nyegaard, stud. jur., Walkendorffs Kollegium, K.
 Prip, Axel Biering, Lektor, Kathrinevej 16, Hellerup.
 Rasmussen, Dve Barner, Næsbyholmvej 12, Brønshøj.
 Rytter, Aage, Sekretær, E. V. E. Knuthsvej 18, Hellerup.
 Touborg, stud. jur., Solvgade 6 B, K.

Odenseaner-Samfundets Love.

Bedtagne den 5. Marts 1926,
 med Endringer af 16. Oktober 1926, 30. April 1928,
 30. April 1930 og 5. Maj 1931.

§ 1.

Medlem af Odenseaner-Samfundet kan enhver blive, der har været Discipel i eller er eller har været Lærer ved Odense Katedralskole.

§ 2.

Odenseaner-Samfundet har til Formaal at bevare og udvikle Sammenholdet mellem forhenværende Disciple fra samt nuværende og forhenværende Lærere ved Odense Katedralskole.

Dette søges opnaaet bl. a. ved:

- a) at afholde Sammenkomster for Medlemmerne som Regel i København eller i Odense,
- b) at fremme Udgivelsen af trykte Meddelelser vedrørende Odense Katedralskole, dens tidligere Lærere og Elever, og
- c) at søge opsamlet Fonds til Understøttelse og rentefri Laan, til Rejselegater og lignende.

§ 3.

I det Kalenderaar, i hvilket en Discipel forlader Skolen, er han kontingentfri, de derefter følgende 6 Aar er kontingentet 2 Kr. aarlig, derefter 6 Kr. aarlig.

Medlemmerne kan tegne sig for et Ekstrakontingent.

Imod Indbetaling af mindst 100 Kr. en Gang for alle kan enhver, der ivoirigt opfylder Betingelserne for Optagelse, blive livsvarigt Medlem.

Har et Medlem 5 Aar i Træk betalt det aarlige Kontingent af 6 Kr., kan han dog blive livsvarigt Medlem imod Betaling af mindst 75 Kr. Har et Medlem betalt Kontingent 6 Kr. pr. Aar i 10 Aar, kan han blive livsvarigt Medlem en Gang for alle for mindst 50 Kr.

Vestyrelsen er berettiget til undtagelsesvis at

fritage enkelte Medlemmer for at yde Kontingent i et bestemt Tidrum eller for bestandig.

Efter Forslag af Bestyrelsen kan der optages Æresmedlemmer.

§ 4.

Har et Medlem i 2 Aar undladt at erlægge Medlemsbidrag, betragtes han som udtraadt af Samfundet og kan kun blive Medlem paany, naar han betaler Restancen for disse 2 Aar.

§ 5.

Den ordentlige Generalforsamling afholdes i København eller Odense inden Udgangen af hvert Aars April Maaned.

Indvarslingen sker ved Udsendelse af Meddelelse, indeholdende Dagsorden, til hvert enkelt Medlem mindst 14 Dage før Generalforsamlingens Afholdelse. Forslag fra Medlemmer maa for at blive behandlet paa den ordentlige Generalforsamling være indleveret skriftligt til Bestyrelsen inden den 15. Marts.

§ 6.

Paa den ordentlige Generalforsamling skal behandles:

- a) Bestyrelsens Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar.
- b) Fremlæggelse af det foregaaende Aars Regnskab.
- c) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen.
- d) Valg af 2 Revisorer (og 2 Revisor-Suppleanter) til at gennemgaa det løbende Aars Regnskab.

§ 7.

Overordentlige Generalforsamlinger, der indvarsles paa samme Maade som den ordentlige Generalforsamling, kan finde Sted efter Bestyrelsens eller en Generalforsamlings Beslutning eller efter skriftligt Forlangende af mindst $\frac{1}{3}$ af Medlemmerne. En Generalforsamling, der saaledes begæres indkaldt, skal afholdes senest i den paa Begæringens Indgivelse følgende Maaned.

§ 8.

Generalforsamlingen, der er Samfundets øverste Myndighed, ledes af en af denne valgt Dirigent.

§ 9.

Til Beslutning om Forandringer i Samfundets Love kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Beslutning om Samfundets Opløsning kan ikke vedtages endeligt paa en enkelt Generalforsamling, men skal efter at være behandlet og vedtaget med almindelig Stemmeflerhed paa en saadan forelægges for en ny Generalforsamling, der vil være at indkalde senest i den paafølgende Maaned. Paa denne kan de udenbys Medlemmer stemme ved skriftlig Fuldmagt til et andet Medlem. Paa denne sidste Generalforsamling kræves $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer til Forslagets Vedtagelse. De øvrige Beslutninger vedtages med almindelig Stemmeflerhed.

§ 10.

Bestyrelsen bestaar af 11 Medlemmer. Hvert andet Aar afgaar 6 Medlemmer og hvert andet Aar 5 Medlemmer. Genvalg kan finde Sted.

§ 11.

Bestyrelsen leder Samfundets Virksomhed og afgør selv, hvorledes den vil fordele Forretningerne imellem sig.

For at der i Bestyrelsesmøder skal kunne træffes gyldige Beslutninger, maa mindst 6 Medlemmer være til Stede. I Tilfælde af Stemmелighed gør Formandens Stemme Udslaget.

Samfundet forpligtes ved Underskrift af Formanden i Forbindelse med et andet af Bestyrelsens Medlemmer. Der meddeles Kasfereren Postfuldmagt.

§ 12.

Bestyrelsen er ulønnet, men er berettiget til at antage lønnet Medhjælp.

§ 13.

Regnskabsaaret løber fra 1. Januar til 31. December. Regnskaberne skal inden 1. Marts af Bestyrelsen være afgivet til Revisorerne, som senest 3 Uger derefter skal tilendebringe Revisionen og tilstille Bestyrelsen Regnskaberne med deres eventuelle Bemærkninger.

